

Οι Έλληνες εργαζόμενοι δείχνουν το δρόμο. Την κρίση να την πληρώσουν οι καπιταλιστές!

Οι κοινωνικές, οικονομικές και πολιτικές εξελίξεις που λαμβάνουν χώρα στην Ελλάδα είναι εξαιρετικά σημαντικές για την εργατική τάξη του ισπανικού κράτους, της Ευρώπης και όλου του κόσμου. Οι άγριες επιθέσεις ενάντια στους Έλληνες εργαζόμενους αποτελούν μια πρόγευση από το σχέδιο των κοινωνικών περικοπών και δικαιωμάτων που κρέμονται πάνω από το σύνολο των ευρωπαϊών εργαζομένων. Με τον ίδιο τρόπο, η ισχυρή απάντηση της εργατικής τάξης και της ελληνικής νεολαίας διαμέσω των γενικών απεργιών, διαδηλώσεων και της δράσης των μαζών, αποδεικνύει ότι υπάρχει μια σαφής αποφασιστικότητα για αγώνα και ότι αυτός είναι ο μόνος δυνατός δρόμος για την αντιμετώπιση των σχεδίων της αστικής τάξης.

Το σχέδιο διάσωσης της ελληνικής οικονομίας έχει παρουσιαστεί ως παράδειγμα της «ευρωπαϊκής αλληλεγγύης». Αυτός ο υποτιθέμενος αλτρουισμός αποτελεί έκφραση άσεμνης υποκρισίας και προσβολή προς όλους τους εργαζόμενους. Στην πραγματικότητα, το πακέτο "στήριξης" επιδιώκει μόνο ένα στόχο: να διασφαλίσει τα συμφέροντα των ευρωπαϊκών τραπεζών σε βάρος του βιοτικού επιπέδου των Ελλήνων εργαζομένων που υποχωρεί πίσω δεκαετίες. Σε αντιδιαστολή με τα ψέματα των κυβερνήσεων της ΕΕ, θα πρέπει να υπογραμμιστεί ότι το σύνολο της εργατικής τάξης των χωρών που συμμετέχουν στο πρόγραμμα είναι επίσης αυτοί που θα πληρώσουν, με σοβαρές κοινωνικές περικοπές, αυτή την νέα εισαγωγή δημοσίου χρήματος που θα πάει στα χρηματοκιβώτια των τραπεζιτών. Επιπλέον, αντί να αποτελέσει λύση στα προβλήματα της ελληνικής οικονομίας, το μέτρο αυτό θα την ωθήσει με περισσότερη δύναμη σε μια καθοδική σπείρα κρίσης και στασιμότητας.

Στις 2 Μαΐου, η ελληνική κυβέρνηση υπό την ηγεσία του Παπανδρέου (ΠΑΣΟΚ) ήρθε σε συμφωνία με την Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ) και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο (ΔΝΤ) για να λάβει ένα δάνειο 110 δις ευρώ σε διάστημα τριών ετών (80 δις ευρώ από την ΕΕ και 30 δις ευρώ από το ΔΝΤ). Τα χρήματα όμως αυτά δεν θα πάνε στο λαό της Ελλάδας. Αυτό το βουνό εκατομμυρίων θα διατεθούν για να διασφαλιστεί, ότι το ελληνικό κράτος, θα καταβάλει τα υψηλά επιτόκια που οι ευρωπαϊκές τράπεζες ζητάνε για να χρηματοδοτήσουν το "δημόσιο χρέος της". Δηλαδή, οι εργαζόμενοι, οι συνταξιούχοι, οι νέοι της Ελλάδας, όπως και οι υπόλοιποι της Ευρώπης, θα είμαστε θύματα των βάρβαρων περικοπών στις συνθήκες διαβίωσης μας για να εξακολουθήσουν οι μεγάλες τράπεζες να λαμβάνουν προσβλήτικα κέρδη. Οι ίδιοι που οδήγησαν σε αυτήν την κρίση, που έχουν γεμίσει τις τσέπες τους με εκατομμύρια ευρώ από δημόσια στήριξη τώρα, με την έγκριση των κυβερνήσεων, βυθίζουν ολόκληρη την κοινωνία σε μια σπείρα μαζικής ανεργίας και κοινωνικών περικοπών άνευ προηγουμένου. Αυτό είναι το πραγματικό πρόσωπο του καπιταλιστικού συστήματος. Ένα αντιδραστικό και παρακαμιακό σύστημα που πρέπει να σαρωθεί.

Το σχέδιο ρύθμισης

Για να λάβει αυτό το δάνειο και να συνεχιστεί την πληρωμή στον ευρωπαϊκό τραπεζικό τομέα, η κυβέρνηση Παπανδρέου έχει δεσμευτεί να υιοθετήσει ένα άγριο σχέδιο ρύθμισης, το οποίο προστίθεται στα τρία προηγούμενα. Προτίθεται να προβεί σε περικοπή του προϋπολογισμού κατά 30.000 εκατ. ευρώ στα επόμενα τρία χρόνια για να μειώσει το τρέχον έλλειμμα του 13,6% του ΑΕΠ στο 3% του ΑΕΠ το 2014. Για το

2010, θέλουν να το αφήσουν σε λίγο περισσότερο από το 8%. Για αυτό θα εφαρμοστεί η κλασική συνταγή του ΔΝΤ: περικοπές των κοινωνικών δαπανών και των εργασιακών δικαιωμάτων, ιδιωτικοποιήσεις, κλπ.. Βλέπουμε στην καρδιά της Ευρώπης, τα ίδια μέτρα που ελήφθησαν στη δεκαετία του '80 και του '90 του περασμένου αιώνα στη Λατινική Αμερική και ήταν το προοίμιο για μια τεράστια κοινωνική στροφή προς τα αριστερά και επαναστατικών διαδικασιών σε πολλές από αυτές τις χώρες.

Συγκεκριμένα, το πακέτο των μέτρων που το κοινοβούλιο ενέκρινε την Πέμπτη 6 Μαΐου, την ίδια στιγμή που μπροστά του χιλιάδες Έλληνες διαμαρτύρωνταν περιλαμβάνει:

- Αύξηση 10% των φόρων για ταμπάκο, οινόπνευμα, βενζίνη,...
- Μια αύξηση του ΦΠΑ στο 23% από την πρώτη Ιουλίου (από 21% που είναι σήμερα, και που ήδη αυξήθηκε το Μάρτιο).
- Πάγωμα των μισθών για τρία χρόνια και την αφαίρεση των πρόσθετων πληρωμών και συμπληρωμάτων στους εργαζομένους του δημόσιου τομέα, στον οποίο θα παραλήσουν οι προσλήψεις. Αυτό θα σημαίνει μια μείωση των μισθών κατά 30% περίπου, μια πραγματική ένοπλη ληστεία.
- Αύξηση του ελάχιστου ορίου ηλικίας συνταξιοδότησης. Περικοπή των συντάξεων και νέο σύστημα μέτρησης της, επεκτείνοντας το, στο σύνολο του επαγγελματικού βίου. Αύξηση των ετών εισφορών που απαιτούνται για να λάβει κανείς τη μέγιστη σύνταξη (από 37 στα 40). Εισαγωγή των ιδιωτικών συνταξιοδοτικών προγραμμάτων, αφού το ποσό που αποφέρει το κράτος θα μειωθεί σημαντικά. Τα συνδικάτα έχουν εκτιμήσει ότι η περικοπή των συντάξεων θα είναι μεταξύ του 30% και 50%.
- Μεταρρύθμιση της αγοράς εργασίας για τη διευκόλυνση και τη μείωση του κόστους απόλυσης. Θα αυξηθεί από 2% στο 4% τον μήνα ο αριθμός των νόμιμων απολύσεων στον ιδιωτικό τομέα. Το ΔΝΤ πιέζει για την απόλυση 200.000 εργαζομένων στον ιδιωτικό τομέα.
- Το κράτος πρέπει να πουλήσει τις δημόσιες επιχειρήσεις ή να μειώσει σημαντικά την παρουσία του εκεί. Επιπλέον, θα απελευθερώσει τον τομέα της ενέργειας και των μεταφορών.
- Μείωση του αριθμού των τοπικών διοικήσεων από 1300 σε 340 για την εξοικονόμηση κόστους.

Προβλέπεται επίσης η επέκταση της εργάσιμης ημέρας.

Η γενική απεργία της 5 Μαΐου. Η ελληνική εργατική τάξη δείχνει το δρόμο

Η γενική απεργία της 5 Μαΐου, η οποία ένωσε τους εργαζομένους του δημοσίου και του ιδιωτικού τομέα ήταν ισχυρή και άμεση απάντηση σε αυτή την βάνανση επίθεση στις συνθήκες εργασίας και διαβίωσης του ελληνικού πληθυσμού. Η απεργία της 5 Μαΐου, η οποία είναι η τέταρτη γενική απεργία που καλούν τα μεγάλα συνδικάτα από τον Φεβρουάριο ήταν μια ιστορική επιτυχία. Αυτήν την μέρα σημειώθηκαν οι μεγαλύτερες διαδηλώσεις από την αρχή του κινήματος τον περασμένο Δεκέμβριο, με μια μαζική

διαδήλωση μεταξύ 150.000 έως 200.000 ανθρώπων στους δρόμους της Αθήνας, οι οποίες αναπαράγονται σε σημαντικές πόλεις όπως η Θεσσαλονίκη, Πάτρα και δεκάδες περισσότερες.

Η ΓΣΕΕ, βεβαίωσε ότι υπήρξε ακολουθήση της απεργίας άνω του 80%, σε μια επίδειξη δύναμης των εργαζομένων σε όλους τους τομείς: τρένα, αεροπλάνα, πλοία, λεωφορεία, μετρό, ο οποίος λειτούργησε μόνο για να επιτραπεί στον κόσμο να μετακινηθεί στις διαδηλώσεις, καθηγητές (τρεις ημέρες σε απεργία), οδοκαθαριστές, συνταξιούχοι, τραπεζοπάλληλοι, οικοδόμοι, γιατροί, εργαζόμενοι στα εργοστάσια, δικηγόροι, δημοσιογράφοι (24ωρη απεργία), συμμετείχαν επίσης οι ελεγκτές αέρα. Η επιτυχία της απεργίας είναι αναμφισβήτητη.

Καθ' όλη τη διάρκεια της εβδομάδας είχαμε διάφορες πορείες και διαμαρτυρίες. Την Δευτέρα 3 Μαΐου, μια ομάδα καθηγητών κατέλαβε έναν τηλεοπτικό σταθμό και διακόψαν τις ειδήσεις στην κρατική τηλεόραση NET για να διαβάσουν μια δήλωση καταγγέλλοντας τις περικοπές της κυβέρνησης, την Τρίτη 4, χιλιάδες εργαζόμενοι του δημόσιου τομέα και φοιτητές διαδήλωσαν στις σημαντικότερες πόλεις, και ακόμα 150 μέλη των Ενόπλων Δυνάμεων βάδισαν στη σιωπή κατά της κατάργησης των μισθών και των επιδομάτων στους δημοσίους υπαλλήλους. Οι διαδηλώσεις της 1ης Μαΐου χαρακτηρίστηκαν από την κατηγορηματική απόρριψη του πληθυσμού αυτού του σχεδίου κατάρευσης που έχει εγκριθεί από την ΕΕ και το ΔΝΤ.

Είναι εμφανές ότι η ατμόσφαιρα παλης που υπάρχει στην Ελλάδα βρίσκεται σε άνοδο. Σύμφωνα με διαφορετικές έρευνες, το 80% του πληθυσμού πιστεύει ότι οι επόμενοι μήνες θα είναι μήνες μεγαλύτερης κοινωνικής αναταραχής. Ο Ηλίας Ηλιόπουλος, γενικός γραμματέας της ΑΔΕΔΥ, έχει ήδη ανακοινώσει ότι θα προκυρηχθούν περισσότερες απεργίες το Μάιο.

Οι διαδηλωτές και η πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας έχουν συνείδηση ότι πρόκειται για μια μετωπική σύγκρουση μεταξύ κοινωνικών τάξεων. Η ιδέα αυτή είναι πολύ σαφής στα συνθήματα που φώναζονται στις απεργίες και στις διαδηλώσεις, στις δηλώσεις του κοσμου όπως και στις δηλώσεις των ηγεσιών των συνδικάτων. Στα δημοσιογραφικά χρονικά της απεργίας της 5 Μαΐου μπορούμε να βρούμε πολλές μαρτυρίες. Η ατμόσφαιρα της κοινωνικής πόλωσης είναι τόσο μεγάλη που ακόμη και ο ιδιοκτήτης ενός περιπτέρου, Ηρακλής Βολτερ, πήγε την ουσία της σύγκρουσης, λέγοντας: "Αυτά τα μέτρα σκοτώνουν τους ανθρώπους. Βρισκόμαστε στα πρόθυρα του πολέμου, ενός πολέμου μεταξύ πλουσίων και φτωχών". Ο Ανδρέας, ένας εργαζόμενος καθαρισμού του δημαρχείου της Αθήνας, δήλωσε: "Αυτό είναι πόλεμος. Ή μήπως κάποιος σκέφτηκε ότι επρόκειτο να παραμείνουμε άπραγοι ενώ μας καταπατάνε τα δικαιωμά μας ως εργαζομένους και αφήνουν τις οικογένειές μας στην καταστροφή;". Ένας καθηγητής 31 χρονών, υποστήριξε: "Για την κρίση δεν φταίμε εμείς. Είναι φταίξιμο των μεγάλων επιχειρήσεων, οπότε ας απαιτήσουν τα χρήματα από αυτές. Εμείς θα συνεχίσουμε τις πορείες και τις απεργίες μέχρι η κυβέρνηση να κάνει πίσω."

Η διαδήλωση στην Αθήνα, η οποία ολοκληρώθηκε μπροστά στο Κοινοβούλιο αποκαλύπτει το βαθμό στον οποίο έχει καταρρεύσει ο σεβασμός για τις καπιταλιστικές αρχές στην πλειονότητα του πληθυσμού. "Ποτέ, ποτέ δεν θα πληρώσουμε για την ΕΕ και το ΔΝΤ!", "Έξω η ΕΕ και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο", στην ίδια γραμμή και στις εκδηλώσεις της 1ης Μαΐου φωνάζονταν: "Έξω η Χούντα του ΔΝΤ!" (αναφορικά με τη στρατιωτική δικτατορία που κυβέρνησε την Ελλάδα μεταξύ του 1967 - 1974).

Ο χειρισμός απο την πλευρά του Τύπου

Ο αστικός τύπος καθώς αναμενόταν, αντί να δώσει έμφαση στην μαζική ακολουθία της απεργίας, στον πολυπληθή χαρακτήρα των διαδηλώσεων και στην επίθυμία των Ελλήνων εργαζομένων να αγωνιστούν ως το τέλος, μεταφέρουν μια εικόνα τυφλής βίας και χάους, προκειμένου να προκαλέσουν σύγχυση και να δυσφημίσουν τον αγώνα των Ελλήνων εργαζομένων και των οργανώσεών τους. Αν χθές πολλά μέσα ενημέρωσης διασκόρπιζαν σοβινιστικές προκαταλήψεις εις βάρος του ελληνικού λαού σήμερα προσπαθούν να τον παρουσιάσουν ως βίαιο. Για τα μέσα μαζικής ενημέρωσης της αστικής τάξης, ο στόχος είναι σαφής: να εμποδίσουν τις επιπτώσεις της ιστορικής αυτής κινητοποίησης στη συνείδηση των εργαζομένων ολόκληρης της Ευρώπης και το παραδειγμά της, σε μια κρίσιμη στιγμή κατά την οποία, σε διαφορετικό ρυθμό, όλες οι κυβερνήσεις βαζουν σε εκίνηση σκληρά σχέδια επίθεσης.

Για να δυσφημίσουν τον αγώνα, όπως πάντα, βασίζονται σε εντελώς μειωνοτικές ενέργειες, με πρωταγωνιστές σεμιλούμπεν γρουπούσκουλα ή απευθείας από προβοκάτορες της αστυνομίας. , όπως κατείγγειλαν ηγέτες του ΚΚΕ.

Δυστυχώς, στην διάρκεια της απεργίας βρήκαν το θάνατο τρεις εργαζόμενοι απο ασφυξία, σε μια πυρκαγιά, μετά την εκτόξευση ενός κοκτέιλ Μολότωφ. Με σκανδαλώδη μορφή, ο Τύπος δεν είχε καμία δυσκολία να συνδέσει τους θανάτους με τους διαδηλωτές. Η κυβέρνηση Παπανδρέου χρησιμοποίησε αυτά τα γεγονότα για να δικαιολογήσει περισσότερα κατασταλτικά μέτρα. Ωστόσο, την ευθύνη για τους θανάτους,, πρέπει να την αναζητήσουμε στην προκλητική και απεργοσπαστική στάση των ιδιοκτητών της τράπεζας. Ένας υπάλληλος της τράπεζας Marfin, όπου η τραγωδία έλαβε χώρα, κατήγγειλε ότι το κτίριο δεν πληρούσε τις ελάχιστες προϋποθέσεις για την αντιμετώπιση μιας πυρκαγιάς και ότι "Τα στελέχη της τράπεζας απαγόρευαν καθετα και κατηγορηματικά στους εργαζομένους να φύγουν, παρόλο που οι ίδιοι το ζητούσαν επίμονα από νωρίς το πρωί, ενώ επέβαλλαν στους εργαζομένους να κλειδώσουν τις πόρτες και επιβεβαίωναν συνέχεια τηλεφωνικά το κλείδωμα του κτιρίου", "Τους έκλεισαν ακόμα και την πρόσβαση στο διαδίκτυο για να μην επικοινωνούν με τον έξω κόσμο"Η καταγγελία του εργαζομένου καταλήγει: "Με δόλο έχασαν τη ζωή τους οι συνάδερφοί μου σήμερα. Δόλο της τράπεζας και του κ.Βγενόπουλου προσωπικά (ενας απο τους μεγαλύτερους καπιταλιστες της χωρας), που έδωσε εντολή, όποιος δε δουλέψει να μην έρθει αύριο στο γραφείο".

Ενώ τα καπιταλιστικά μέσα ενημέρωσης δεν σταματάνε να μιλάνε για τη βία των διαδηλωτών, αποκρύβουν το αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι ειδικότερα στην Ελλάδα, η αστυνομική δραση παντα χαρακτηρίστηκε απο την κτηνωδία της και την ακραία βία, όπως αποδείχθηκε από τη δολοφονία στις 6 Δεκεμβρίου 2008 του 15χρονου Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, που προκάλεσε έναν σημαντικό ξεσηκωμό μεταξύ της νεολαίας.

Καμπάνια εναντίον των ελλήνων εργαζομένων

Εκτός από το προπέτασμα του καπνού της «βίας» ο Τύπος επίσης φροντίζει να δυσφημίσει τους έλληνες εργαζόμενους μεταδίδοντας μια ψευδή εικόνα σπάταλων, τεμπέληδων, ανεύθυνών, που δουλεύουν λιγο και που τους αρέσει να ζουν από το κράτος. Αυτή η εκστρατεία έχει διπλο στόχο: από την μία ενοχοποιούν την εργατική

τάξη για την κρίση και έτσι να δικαιολογούν τα μέτρα καπιταλιστικά που τώρα λαμβάνονται, και απο την αλλη: προσπαθούν να δημιουργήσουν σωβινιστές προκαταλήψεις μεταξύ των ευρωπαϊών εργαζομένων, κατηγορούν ψευδώς την Ελληνική εργατική τάξη ότι καταναλώνει οικονομικούς πόρους της Ευρώπης όταν και στην πλειοψηφία των υπόλοιπων χωρών υπάρχει μια σοβαρή κρίση. Αυτή η ανήθικη και υποκριτική τάκτικη που παρουσιάζει τα στοιχεία ανάποδα, επιδιώκει να αντιμετωπίσει τη συμπάθεια που προκαλεί ο αγώνας των Ελλήνων εργαζομένων και να την διαχωρήσει από τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε οι εργαζόμενοι σε κάθε μία από τις χώρες μας. Στο φόντο είναι ένα σημάδι του φόβου της άρχουσας τάξης ότι το μικρόβιο του ελληνικού ξεσηκωμού μπορεί να εξάπλωθεί στην υπόλοιπη Ευρώπη.

Η πραγματικότητα απέχει πολύ από την εικόνα που ζωγράφισαν τα μεγάλα μέσα ενημέρωσης. Οι Έλληνες εργαζόμενοι έχουν μέσο εβδομαδιαίο χρόνο εργασίας 42 ώρες την εβδομάδα (ΕΕ-27, 40,3 ώρες και 40 ώρες στη ζώνη του ευρώ.) Ο μέσος ακαθάριστος μηνιαίος μισθός στην Ελλάδα ανέρχεται στα 803 ευρώ! Τα μέτρα λιτότητας που επιβλήθηκαν πριν από την παρούσα κρίση, έχουν καταφέρει να διατηρήσουν τους πραγματικούς μισθούς στον ιδιωτικό τομέα στο επίπεδο του 1984. Η μέση σύνταξη για τους συνταξιούχους είναι των 750 ευρώ τον μήνα. Από τα 4,5 εκατομμύρια εργαζομένους το 2009, πάνω από 1 εκατομμύριο εργάζονται χωρίς καμιά κοινωνική προστασία. Οι δημόσιοι υπάλληλοι, σύμφωνα με την ΑΔΕΔΥ, έχουν δει να μειώνεται τα εισοδήματά τους κατά 30% από το 1990.

Αυτό που δεν λέει η κυβέρνηση Παπανδρέου, ούτε η ΕΕ ή το ΔΝΤ, και ούτε διαφαίνεται στα μέσα μαζικής ενημέρωσης, είναι ότι σύμφωνα με την Κεντρική Τράπεζα της Ελλάδος, σε μόλις δύο μήνες, από την χώρα αυτήν διέφυγαν κεφάλαια ύψους 9 δις ευρώ, και το πιο εξωφρενικό, ότι η κυβέρνησή σκοπεύει να διευκολύνει τον επαναπατρισμό των κεφαλαίων, εξαλείφοντας την ανάγκη δικαιολόγησης της προέλευσης των χρημάτων, και τη μείωση κατά το ήμισυ του τέλους για τραπεζικές καταθέσεις. Δηλαδή, η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ χορηγεί μια γενική αμνηστία στα μεγάλα κεφάλαια που εξαπατούν ατιμώρητα, ενώ επιτίθεται στις εργαζόμενες οικογένειες. Όλο αυτό αποτελούν μια περαιτέρω απόδειξη ότι η επιδείνωση των συνθηκών διαβίωσης των εργαζομένων δεν χρησιμεύει για να αποφευχθεί η κρίση, της οποίας η ευθύνη είναι αποκλειστικά και μόνο του καπιταλιστικού συστήματος, των μεγάλων επιχειρηματιών, των μονοπωλίων, και του τραπεζικού τομέα.

Μετατροπή των απεργιών και των διαδηλώσεων σε έναν αγώνα για το σοσιαλισμό, με ένα ταξικό και αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα.

Η οικονομική, κοινωνική και πολιτική Ελληνική κρίση μόλις ξεκίνησε. Πράγματι, όπως είπε ο Ηλίας Ηλιόπουλος, γενικός γραμματέας της ΑΔΕΔΥ, τα μέτρα προσαρμογής "θα φέρουν μια κοινωνική έκρηξη, την ύφεση και την στασιμότητα της οικονομίας." Οι προβλέψεις ήδη μιλάνε για μείωση του 4% του ΑΕΠ για το τρέχον έτος και σχεδόν του 3% για το 2011, οι οποίες προστίθενται στην πτώση του 2% του 2009. Τα μέτρα αυτά θα επιβαρύνουν ακόμα περισσότερο την οικονομία, αλλά το πραγματικό πρόβλημα δεν είναι αυτό. Ο εφιάλτης που βιώνουμε είναι η λογική συνέπεια ενός καπιταλιστικού συστήματος σε παρακμή, όπου το χρηματιστικό κεφάλαιο ασκεί τη δικτατορία του με πλήρη ατιμωρησία. Ένα σύστημα ανίκανο να ικανοποιήσει τις βασικές ανάγκες της συντριπτικής πλειοψηφίας του πληθυσμού και να αποφύγει καταστάσεις κρίσης με τις δραματικές συνέπειες που επιφέρουν.

Η κρίση του ελληνικού χρέους αναζωπύρωσε τις εντάσεις μεταξύ των διαφορετικών εθνικών αστικών τάξεων, δείχνοντας τα όρια της διαδικασίας της ευρωπαϊκής ενοποίησης πάνω σε καπιταλιστικές βάσεις και μέσα στο πλαίσιο της κρίσης. Οι εργαζόμενοι δεν μπορούμε να περιμένουμε τίποτα από μια Ευρωπαϊκή Ένωση με καπιταλιστικές βάσεις. Αλλά το πρόβλημα είναι ότι όσο ο καπιταλισμός συνεχίζει να υπάρχει, εντός ή εκτός της ΕΕ, οι επιθέσεις ενάντια στην εργατική τάξη θα συνεχίσουν.

Είναι γεγονός ότι η διαδικασία ευρωπαϊκής ενοποίησης δεν κατάφερε να τελειώσει με τα ιδιαίτερα συμφέροντα της κάθε εθνικής αστικής τάξης, και η σύγκρουση μεταξύ των διαφόρων εθνικών συμφερόντων βαθιάει την καπιταλιστική κρίση της οποίας τις συνέπειες καταλήγουμε να πληρώνουμε οι εργαζόμενοι όλων των χωρών της Ευρώπης. Η μοναδική έξοδος στην κρίση της ΕΕ είναι η πάλη για μια σοσιαλιστική Ευρώπη, για τον σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας μέσω της απαλλοτρίωσης των τραπεζών και των μονοπωλίων. Υπάρχει μια εναλλακτική λύση στην κρίση του καπιταλισμού αν τελειώσουμε με τη δικτατορία του χρηματιστικού κεφαλαίου. Με τον δημοκρατικό έλεγχο των εργαζομένων και των οργανώσεών τους πάνω στα μέσα παραγωγής, απελευθερώνοντας τις παραγωγικές δυνάμεις από τα εγωιστικά συμφέροντα της κάθε εθνικής αστικής τάξης, θα μπορούσαμε να προχωρήσουμε σε μια πραγματική διαδικασία ευρωπαϊκής ενοποίησης προς όφελος της πλειοψηφίας. Αυτό θα μπορούσε να δημιουργήσει θέσεις εργασίας, να γίνει υπεράσπιση της δημόσιας εκπαίδευσης και υγείας, να δημιουργηθούν κοινωνικές υπηρεσίες υψηλής ποιότητας, και να αυξηθεί το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων.

Ο βαθμός της πολιτικής ριζοσπαστικοποίησης των Ελλήνων εργαζομένων, η οποία έχει ήδη φθάσει σε πολύ υψηλό επίπεδο, θα συνεχίσει να αναπτύσσεται και να περιλαμβάνει όλο και μεγαλύτερα τμήματα πληθυσμού. Η αγωνιστική τους διάθεση, το θάρρος και η γενναιότητα τους στους δρόμους είναι η καλύτερη απόδειξη ότι μια σοσιαλιστική διέξοδος στην κρίση του καπιταλισμού είναι απολύτως εφικτή. Και αυτή η διαδικασία δεν πρόκειται να σταματήσει από το γεγονός της έγκρισης του σχεδίου περικοπών και της εφαρμογής του.

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, η οποία συγγροτήθηκε μετά από μια σαρωτική εκλογική νίκη, αφοτου εκατομμύρια εργαζομένων και νεολαίας, που ήταν οι πρωταγωνιστές ενός παρατεταμένου κινήματος ενάντια στην μισητή κυβέρνηση της δεξιάς, εναποθέσαν τις ελπίδες τους σε αυτήν. Η κυβέρνηση προδίδει αποκάλυπτα την κοινωνική της βάση. Αντί της αποδοχής των σχεδίων που επιβάλλει το ΔΝΤ ο κ. Παπανδρέου είχε την ευκαιρία να επιλέξει μια άλλη διαδρομή. Κατ' αρχάς, μπορούσε να αρνηθεί να καταβάλει το χρέος προς τις τράπεζες, η οποίες ως πραγματικές βδέλλες εκμεταλεύονται το δημόσιο χρήμα, και να προχωρήσει στην εθνικοποίηση των τραπεζών στην Ελλάδα. Παράλληλα, η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ θα έπρεπε να στηρίχτεί στην δύναμη της Ελληνικής εργατικής τάξης για να αντισταθεί στην αντιμετώπιση των καπιταλιστών, και ταυτόχρονα να απευθύνει έκκληση προς όλους τους ευρωπαίους εργαζομένους να ακολουθήσουν την ίδια διαδρομή. Αυτό που εμπόδισε τον Παπανδρέου στην επιλογή για έναν γνήσια σοσιαλιστικό δρόμο, είναι οι σχέσεις που ο Παπανδρέου και η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ έχουν με το μεγάλο κεφάλαιο και την πεποίθηση ότι ο καπιταλισμός είναι το μόνο δυνατό σύστημα. Αυτό που συμβαίνει στην Ελλάδα, αποκαλύπτει επίσης την συνολική χρεοκοπία της σοσιαλδημοκρατίας, που είναι ανίκανη να υπερασπιστεί τα συμφέροντα της πλειοψηφίας με το πολιτικό της «ρεαλισμό».

Αυτή η κρίση δεν είναι μια απλή παρένθεση, αλλά είναι μέρος μιας νέας ιστορικής περιόδου. Υπό τις παρούσες συνθήκες, η ύπαρξη του καπιταλισμού είναι ασυμβίβαστη με τα κοινωνικά πλεονεκτήματα που κατακτήθηκαν μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, και που επέτρεψαν σ'έναν τομέα της εργατικής τάξης του αναπτυσσόμενου καπιταλιστικού κόσμου να απολαμβάνει ημι-πολιτισμένες συνθήκες διαβίωσης. Η ελληνική κρίση παρουσιάζει το οριστικό τέλος του «κράτους πρόνοιας» στην Ευρώπη. Το πραγματικό δίλημμα είναι το εξής: ο καπιταλισμός και η καταστροφική λογική του για την πλειοψηφία της κοινωνίας, ή ένα σοσιαλιστικό σύστημα, με βάση την εθνικοποίηση των τραπεζών, των μεγάλων καπιταλιστικών κοινοπραξιών και μονοπωλίων, για να σχεδιαστεί η οικονομία κάτω από δημοκρατικό εργατικό έλεγχο. Δεν υπάρχει μέση λύση, δεν υπάρχει "καπιταλισμός με ανθρώπινο πρόσωπο". Μέσα από τη δική τους εμπειρία οι Έλληνες εργαζόμενοι και της υπόλοιπης Ευρώπης θα καταλήξουν στο συμπέρασμα ότι χρειάζεται μια πιο ριζική αλλαγή, και ότι ο σημερινός αγώνας πρέπει να συνδεθεί με ένα πρόγραμμα σοσιαλιστικού μετασχηματισμού της κοινωνίας.

Το ελληνικό χρέος είναι ένα μικρό δείγμα μια ευρέως διαδεδομένης ασθένειας σε όλη την Ευρώπη και της συντριπτικής πλειοψηφίας των καπιταλιστικών χωρών του κόσμου, που βρίσκονται δεμένοι σε μια βαθιά οικονομική στασιμότητα και με ιστορικά επίπεδα χρέους. Η πιθανότητα ότι η κρίση του χρέους θα εξαπλωθεί και σε άλλες χώρες όπως η Πορτογαλία, η Ιρλανδία, η Ιταλία και το ισπανικό κράτος είναι πραγματική. Δίνεται μεγάλη έμφαση στο ότι το ισπανικό δημόσιο χρέος είναι χαμηλότερο από το μέσο όρο της ΕΕ, όμως, το ιδιωτικό χρέος των εταιρειών, των τραπεζών και των οικογενειών είναι πολύ υψηλό. Στην πραγματικότητα, το σύνολο του ιδιωτικού και του δημοσίου χρέους φτάνει το 350% του ΑΕΠ.

Στο ισπανικό κράτος, οι ηγέτες των συνδικάτων CCOO και UGT έκαναν μια δήλωση υπέρ της γενικής απεργίας στην Ελλάδα. Ωστόσο, η θέση αυτή είναι εντελώς αντιθετική με την συνδικαλιστική τους πρακτική, εφοσον θεωρούν ως κεντρικό τους στόχο την επίτευξη συμφωνίας με την εργοδοσία, και συνεχίζουν χωρίς να κινητοποιούν τους εργαζόμενους κατά των επιθέσεων που έχουν ήδη δρομολογηθεί από την κυβέρνηση του PSOE. Οι οικονομικές διαδικασίες στο ισπανικό κράτος, δεν έχουν φτάσει στο ίδιο επίπεδο βαρύτητας όσο στην Ελλάδα, αλλά πάνε προς την ίδια κατεύθυνση. Μόνο η κινητοποίηση, συμπεριλαμβανομένης της γενικής απεργίας, θα μπορούσε να εμποδίσει την κυβέρνηση και την ισπανική αστική τάξη στο να επιτύχουν την επιβολή του βάνουσου πακέτου περικοπών και της εργασιακής μεταρύθμισης.

"Λαοί της Ευρώπης ξεσηκωθείτε"

Αυτή την εβδομάδα είδαμε την εντυπωσιακή εικόνα του Παρθενώνα με δύο μεγάλα πανό στα ελληνικά και αγγλικά με το σύνθημα εξής: "Λαοί της Ευρώπης ξεσηκωθείτε". Ένας από τους ηγέτες του ΚΚΕ είπε: "Αυτό είναι ένα μήνυμα προς τους λαούς της Ευρώπης (...) οί λαοί έχουν τα ίδια προβλήματα παντού. Μπορούμε να πάρουμε τον έλεγχο του πεπρωμένου μας, με οργανωμένες διαμαρτυρίες, έτσι ώστε η ζωή μας να μην διαχειρίζεται απο την ΕΕ και το ΔΝΤ." Επίσης, ο Γιάννης Παναγόπουλος, πρόεδρος της ΓΣΕΕ, είπε ότι "ο αγώνας μας είναι και ένα μήνυμα προς τους λαούς της Ευρώπης αυτό που ξεκίνησε στην Ελλάδα σύντομα θα επεκταθεί." Και οι δύο έχουν δίκιο.

Πράγματι, αυτήν την στιγμή υπάρχουν προϋποθέσεις για μια μαζική κινητοποίηση των

εργαζομένων όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά και στο ισπανικό κράτος όπως και σε ολόκληρη την Ευρώπη. Η ενοποίηση του ευρωπαϊκού εργατικού κινήματος με ένα αγωνιστικό πρόγραμμα κατά των περικοπών των κοινωνικών δαπανών και των δικαιωμάτων, θα ήταν απόλυτα εφικτό, εάν οι συνδικαλιστικοί ηγέτες όλων των ευρωπαϊκών χωρών είχαν την πολιτική βούληση να σπάσουν τις πολιτικές τους δεσμεύσεις με τους καπιταλιστές.

Η κρίση του παγκόσμιου καπιταλισμού καταλήγει αναπόφευκτα σε μια παγκόσμια ταξική πάλη κόσμο όλο και πιο μετωπική. Στην Ευρώπη αυτός ο αγώνας θα ενταντικοποιηθεί και η είσοδος πλατιών στρωμάτων εργαζομένων και νεολαίας στην πολιτική πάλη θα είναι αναπόφευκτη. Η Ελλάδα είναι μόνο η αρχή μιας μακράς διαδικασίας αγώνων που θα δοθούν κατά τα προσεχή έτη. Και σε αυτή την εμπειρία που θα ταρακουνήσει τη συνείδηση εκατομμυρίων εργαζομένων και νέων σε όλη την Ευρώπη, θα επανεγκαθιδρυθούν οι παλιές παραδόσεις. Οι ιδέες του επαναστατικού μαρξισμού ξακερδίσουν μαζική υποστήριξη. Η ελληνική κρίση, η κρίση της Ευρώπης, είναι η κρίση του παγκόσμιου καπιταλισμού. Είναι καιρός να αρθεί με δύναμη η σημαία του σοσιαλισμού, να ενωθούν όλοι οι εργαζόμενοι στον αγώνα για μια σοσιαλιστική ομοσπονδία της Ευρώπης εναντίον της Ευρώπης που κυριαρχείται από τους καπιταλιστές.

Προλετάριοι όλου του κόσμου, ενωθείτε!

* Να κατατροποθούν τα σχέδια κοινωνικών περικοπών και η λιτότητα που στρέφονται ενάντια στους εργαζόμενους.

* Για μια μεγάλη ευρωπαϊκή κινητοποίηση σε αλληλεγγύη με τους έλληνες εργαζόμενους και την υπεράσπιση της δουλειάς, των συνταξεών και των κοινωνικών υπηρεσιών. Όχι στο πλιάτσικο του δημοσίου χρήματος από τις τράπεζες και τους καπιταλιστές.

* Για την εθνικοποίηση των τραπεζών υπό εργατικό έλεγχο. Όχι στην πληρωμή του χρέους.

* Για μια σοσιαλιστική ομοσπονδία της Ευρώπης.